

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobkyně:

I. M., nar. X

bytem X

zastoupena JUDr. Pavlem Kiršnerem, LL.M., advokátem,
se sídlem Rumunská 1720/12, 120 00 Praha 2

proti

žalovaná:

Česká správa sociálního zabezpečení,

se sídlem Křížová 1292/25, 150 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. dubna 2024, č.j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 8. dubna 2024, č.j. X, a ze dne 20. 12. 2023, č.j. X, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 9 280,70 Kč k rukám jejího právního zástupce JUDr. Pavla Kiršnera, LL.M., advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 8. dubna 2024, č.j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byly podle ustanovení § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“) a § 90 odst. 5 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuty námitky žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 20. 12. 2023, č.j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím Česká správa sociálního zabezpečení odňala žalobkyni ode dne 6. 2. 2024 invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“), neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost pouze o 30 %.

II. Podstatný obsah žaloby

3. Žalobkyně byla předně toho názoru je napadené rozhodnutí (a tedy i prvostupňové rozhodnutí) nezákonné a závěry v něm obsažené jsou nesprávné a chybné. Nezákonnost a nesprávnost napadeného rozhodnutí spatřovala zejména v nedostacích dokazování na straně žalované, přičemž v důsledku uvedeného došlo k nesprávnému a neúplnému zjištění skutkového stavu věci – zdravotního stavu žalobkyně, když napadené rozhodnutí i rozhodnutí I. stupně byla založena pouze na posudcích, v nichž bylo nesprávně zhodnoceno a klasifikováno zdravotní postižení žalobkyně, nesprávně stanovena míra poklesu pracovní schopnosti žalobkyně, a zcela nesprávně byl konstatován údajný zánik invalidity žalobkyně. Rovněž byla nesprávně aplikována vyhláška č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“).
4. Žalobkyně uvedla, že její zdravotní stav byl před řízením, ve kterém bylo vydáno napadené rozhodnutí přezkoumán naposledy v roce 2018, přičemž od té doby u ní nedošlo ke zlepšení zdravotního stavu, a to ani v subjektivní rovině, ani tato skutečnost neplyne z předložených lékařských zpráv. Posudek o invaliditě ze dne 23. 4. 2018, č.j. LPS/2018/327-P2_CSSZ vypracovaný paní MUDr. M. T. uvádí, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla pracovní schopnosti žalobkyně o 50% a žalobkyně tak trpí invaliditou II. stupně. Posudkový lékař v citovaném posudku uvedl, že rozhodující příčinnou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII., odd. E, položka 1c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 40 %. MUDr. T. s ohledem na další mnohačetná postižení zdravotního stavu žalobkyně zvýšila tuto hodnotu ve smyslu ust. § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity o 10 %. Příčinnou výše uvedených obtíží byla polymorbidita v níž dominuje X, řešený operačně dne 28. 10. 2010, provedeno odstranění X, X s X /X, X. Syndrom X, nevýbavné X. léčena pro X. Další postižení jsou na úrovni lehké funkční poruchy až na psychiatrický ten až na středně těžké odpovídající medikace. Toto hodnocení žalobkyně považovala za správné a řádně provedené v souladu s vyhláškou o posuzování invalidity.

5. Napadené rozhodnutí se však opírá o posudek MUDr. H. z roku 2024, která v posudkovém závěru uvádí, že nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti má zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII., odd. E, položka 1c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 30 %. Dle posudkové lékařky se míra poklesu pracovní schopnosti ve smyslu ust. § 4 vyhlášky o posuzování invalidity nemění. Žalobkyně tedy konstatovala, že posudek z roku 2018 a posudek z roku 2024 se v zásadě shodují v hodnocení rozhodující příčiny poklesu pracovní schopnosti, MUDr. H. podle žalobkyně při svém hodnocení vadně aplikovala vyhlášku o posuzování invalidity, když na straně 6 posudku uvádí, že míra poklesu dle kapitoly XIII., odd. E, je na rozhraní položky 1b a 1c. Tento závěr posuzující lékařka dále nijak neodůvodňuje, ani se nevyjadřuje k tomu, proč dřívější posudek jednoznačně stanovil položku 1c (s mírou poklesu 40 %) a nyní posudkový lékař mezi těmito váhá. Už v tento moment podle žalobkyně zakládá u posudku jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. MUDr. H. dále uvádí, že zvolila položku 1c s přihlédnutím k dalším komorbiditám, tj. konstatovala závažnější zdravotní postižení z důvodu dalších zdravotních problémů žalobkyně, které však nesouvisí s kapitolou XIII., odd. E, položka 1 - „*Bolestivý syndrom páteře včetně stavů po operaci páteře nebo po úrazech páteře, degenerativní změny páteře, výhřezy meziobratlových plotének*“. Posudkový lékař namísto správné kategorizace a následné úpravy poklesu pracovní schopnosti dle dalších zdravotních postižení žalobkyně, tuto zařadil do kategorie, o které sám váhá, zda je tou správnou.
6. Žalobkyně pak namítala, že shora uvedeným hodnocením posudkový lékař zcela rezignoval na postup předepsaný vyhláškou o posuzování invalidity, která stanoví ve svých přílohách jednotlivé kapitoly zdravotních postižení. Posudkový lékař se v posudku vyjádřil v tom smyslu, že není namístě upravovat hranici poklesu zdravotní schopnosti ve smyslu ust. § 4 vyhlášky o posuzování invalidity (tuto snižovat). V případě, že posudkový lékař konstatuje další komorbidity (zdravotní postižení), má jejich vliv hodnotit v rámci ust. § 3 vyhlášky o posuzování invalidity a zvýšit případně míru poklesu zdravotní způsobilosti. Lékař tedy nemůže na základě dalších komorbidit měnit mezi jednotlivými položkami příslušné kapitoly a odděleními. Vyhláška o posuzování invalidity neumožňuje zohlednění komorbidit při určení druhu zdravotního postižení do té míry a tím způsobem jakým činí MUDr. H. K těmto hlediskům lze přihlédnout při určení míry poklesu pracovní schopnosti, kdy je možné zvýšit horní hranici. Žalobkyně pak v této souvislosti poukázala na další jednotlivá zdravotní postižení identifikovaná posudkem a uzavřela, že k těmto mělo být přihlédnuto při hodnocení míry poklesu pracovní schopnosti ve smyslu ust. § 3 vyhlášky o posuzování invalidity a horní hranice měla být zvýšena, obdobně jako v roce 2018 měl posudkový lékař dospět k míře poklesu pracovní schopnosti žalobkyně cca 50 %.
7. Dále žalobkyně poukázala na lékařské zprávy uplatněné rovněž v námitkách žalobkyně ze dne 22. 1. 2024, které však podle žalobkyně zůstaly bez patřičné odezvy. Posuzující lékařka se s těmito podklady podle žalobkyně vypořádala toliko povšechně, kdy pouze konstatovala, že doložené zprávy neobsahují nové skutečnosti významné pro hodnocení stavu žalobkyně. Nedošlo však vůbec k vypořádání námitek žalobkyně. Žalovaná i posudková lékařka se s námitkami žalobkyně vypořádaly toliko formálně. V souladu s výše uvedenými skutečnostmi má žalobkyně za to, že žalovaná nesprávně hodnotila její

zdravotní stav, když se její zdravotní stav od posledního posudkového hodnocení zhoršil, nikoliv zlepšil. Nelze tedy uzavřít, že by se míra poklesu pracovní schopnosti snížila.

8. Žalobkyně tedy navrhla, aby soud zadal vypracování posudku o zdravotním stavu žalobkyně Posudkové komisi Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze, která přezkoumá posudky vydané žalovanou stanoví míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně.
9. V této souvislosti zdůraznila též nesprávnost argumentace žalované, která hovoří o tom, že rekvalifikační potenciál žalobkyně je dostatečný a její zdravotní stav se nezhoršuje případně je stabilizovaný. U žalobkyně však nelze hovořit o stabilizovaném zdravotním stavu ani adaptaci na zdravotní postižení s ohledem na výše uvedené, včetně závěrů výše uvedených lékařských zpráv, ze kterých jasně vyplývá, že stav žalobkyně se zhoršil, způsobuje jí bolesti, a žalobkyni bylo doporučeno ponechat ji v invalidním důchodu. Žalobkyně zdůraznila, že v posudku MUDr. H. ani v napadeném rozhodnutí není nijak zdůvodněno a podloženo, v čem konkrétně má být spatřováno zlepšení zdravotního stavu od jejího posledního hodnocení a není zdůvodněno snížení procentní hranice poklesu pracovních schopností. Proto má žalobkyně za evidentní a nepochybné, že závěry posudku MUDr. H. i napadeného rozhodnutí jsou chybné, a napadené rozhodnutí je nezákonné a nesprávné.
10. Žalobkyně tak závěrem navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalované k dalšímu řízení. V té souvislosti rovněž žádal přiznání náhrady nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

11. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě zrekapitulovala stručně obsah žalobních námitek a podrobněji průběh správního řízení. Shrnula také platnou právní úpravu, kterou se při svém rozhodování řídila, a uvedla, že je při svém rozhodování vázána odbornými lékařskými posudky, proto za současného stavu setrvala na svém rozhodnutí.
12. Dále žalovaná podrobněji zrekapitulovala podstatný obsah a závěry posudku svého Institutu posuzování zdravotního stavu.
13. Za účelem posouzení invalidity žalobce pak navrhla provést důkaz posudkem Posudkové komise MPSV s tím, že za současného stavu navrhla žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

14. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
15. Prvostupňovým rozhodnutím Česká správa sociálního zabezpečení odňala žalobkyni invalidní důchod, neboť podle posudku PSSZ ze dne 10. 11. 2023 z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pracovní schopnost žalobkyně poklesla pouze o 30 % a žalobkyně tak již není invalidní.
16. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně námitky, ve kterých nesouhlasila s posouzením jejího zdravotního stavu posudkovým lékařem, namítala nezohlednění všech

podkladů a poukazovala na nevyužitou možnost aplikace ust. § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity k navýšení horní hranice míry poklesu pracovní schopnosti žalobkyně o 10 %. Rovněž namítala, že se její zdravotní stav nijak nezlepšil a že žalovaná řádně neobjasnila, v čem se její zdravotní stav změnil oproti předchozímu období, kdy byla posouzena jako invalidní.

17. O námitkách žalobkyně rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím tak, že je zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V řízení o nich nechala žalovaná vypracovat posudek lékařem Institutu posuzování zdravotního stavu, který vycházel ze zdravotní dokumentace ošetřujícího lékaře a dalších odborných lékařských nálezů. Lékař v posudku o invaliditě žalobkyně v řízení o jejích námitkách dospěl k závěru, že žalobkyně není invalidní pro nesplnění podmínek podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost pouze o 30 %. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII., oddíle E, položce 1c) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti o 30 % - 40 %. Posudkový lékař pak míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně volil na dolní hranici uvedeného rozmezí, kterou dále nenavýšoval podle § 3 vyhlášky o posuzování invalidity.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Rozhodoval přitom po projednání ve věci samé, ke kterému nařídil jednání již přinejmenším s ohledem na potřebu provést důkaz posudkem posudkové komise MPSV.
19. Městský soud v Praze při posouzení dané věci vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
20. Podle § 39 zákona č. 155/1995 Sb. je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně. Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
21. Rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. Na základě ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního (tzn. námitkového řízení) posuzuje

Ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise.

22. V projednávaném případě žalobkyně zpochybňovala hlavně skutkové závěry týkající se posouzení jejího zdravotního stavu, k jehož posouzení soud nemá (ani nemůže mít) odborné lékařské znalosti, na nichž takové posouzení závisí. S ohledem na to i s přihlédnutím k důkaznímu návrhu žalované soud nechal vypracovat posudek o invaliditě žalobkyně Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též jako „posudková komise“), která soudu předložila posudek ze dne 2. 9. 2024, evidenční číslo SZ/2024/1344-PH-10 (dále též jako „posudek MPSV“). Posudek MPSV byl vypracován komisí ve složení z předsedy komise MUDr. J. B., dalšího lékaře MUDr. A. S. s odborností neurologie a tajemníka Bc. et Bc. L. J., DiS.
23. Posudková komise dospěla na základě předložené spisové dokumentace Městského soudu v Praze, dokumentace ČSSZ, předložených lékařských nálezů i vyšetření žalobkyně při jednání posudkové komise k závěru, že pracovní schopnosti žalobkyně jsou sníženy o 35 % a jedná se tak v případě žalobkyně o invaliditu prvního stupně podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995., a to od 29. 11. 2023. Posudková komise u žalobkyně shledala jako rozhodující příčinu nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti rovněž středně těžké funkční postižení odpovídající kapitole XIII (postižení svalové a kosterní soustavy), oddílu E (dorzopatie a spondylopatie) položce 1c (středně těžké funkční postižení) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Míru poklesu pracovní schopnosti u tohoto postižení vyhláška o posuzování invalidity stanovuje v rozmezí 30 % - 40 % s tím, že posudková komise konkrétní míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně určila ve výši 35 %, tj. středem stanoveného procentního rozmezí se zohledněním dalších zdravotní postižení. Oproti posudku Institutu posuzování zdravotního stavu hodnotila vyšším procentním poklesem pracovní schopnosti žalobkyně s ohledem na zjištěné středně těžké funkční postižení X s poruchou X a X s recidivujícími projevy X.
24. Požadavky na kvalitativní stránku posudku jsou stanoveny judikaturou Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 25. 1. 2019 č.j. 8 Ads 138/2017-40 k tomu tento soud uvedl, že: *„Posudek posudkové komise je zpravidla rozhodujícím důkazem při posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. I proto je nezbytné, aby splňoval požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a aby se vypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Posudkový závěr by tedy měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení závisí především. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku, jež způsobují jeho nepřesvědčivost či neúplnost, nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to, na rozdíl od posudkové komise, nemá potřebné medicínské znalosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 19/2009 - 38).“*
25. V řízení předložený posudek pak splňuje všechny formální náležitosti vyžadované § 7 vyhlášky o posuzování invalidity a soud jej vyhodnotil jako úplný, celistvý a přesvědčivý ve smyslu shora citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Z uvedeného posudku je zřejmé, na základě jakých úvah dospěla posudková komise k odlišnému

hodnocení zdravotního stavu žalobkyně oproti posudkovým lékařům žalované, kdy posudková komise hodnotila postižení žalobkyně podle jiné položky a kapitoly přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity a zohlednila i její pracovní anamnézu. Účastníci řízení pak k obsahu posudku ani ke složení posudkové komise nic zásadního nenamítli, a to ani v průběhu nařízeného jednání před soudem, v rámci něhož byl předmětný posudek proveden k důkazu o invaliditě, resp. míře poklesu pracovních schopností, žalobkyně. V projednávané věci soud tedy nemá žádné pochybnosti o tom, že skutkový stav byl zjištěn řádně a v takovém rozsahu, který nedává prostor pro jakékoli pochybnosti o správnosti posudkových závěrů posudku MPSV, pročez se o tyto při svém rozhodování ponejvíce opřel.

VI. Závěr a náklady řízení

26. Z posudku MPSV tak má soud za prokázané, že se u žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí jednalo o invaliditu prvního stupně. Napadené rozhodnutí bylo tudíž zatíženo vadou spočívající v nesprávném zjištění skutkového stavu, a proto je městský soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil, a to včetně prvostupňového rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s.ř.s.), a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaná v dalším řízení vázána právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil. Podle § 78 odst. 6 s. ř. s. platí, že zrušil-li soud rozhodnutí správního orgánu ve věci, v níž sám prováděl dokazování, zahrne správní orgán v dalším řízení tyto důkazy mezi podklady pro nové rozhodnutí.
27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla v řízení úspěšná, pročez jí náleží náhrada nákladů řízení v tomto případě představovaná náklady právního zastoupení. Náklady tvoří odměna advokáta za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení ve věci a příprava zastoupení, sepis a podání žaloby, a účast na jednání před soudem. Dle ustanovení § 7 bodu 3 ve spojení s § 9 odst. 2 advokátního tarifu ve znění platném a účinném do 31. 12. 2024 činí výše odměny za jeden úkon právní služby 1.000,- Kč (2 x 1.000,- Kč = 2.000,- Kč), dle ustanovení § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 5 advokátního tarifu ve znění platném a účinném od 1. 1. 2025 pak činí výše odměny za jeden úkon právní služby 4.620,- Kč (1 x 4.620,- Kč = 4.620,- Kč). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění platném a účinném do 31. 12. 2024 činí 300,- Kč za každý úkon (2 x 300,- Kč = 600,- Kč), náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění platném a účinném od 1. 1. 2025 pak činí 450,- Kč za každý úkon (1 x 450,- Kč = 450,- Kč). Celkem tedy náklady právního zastoupení činí částku ve výši 7.670,- Kč navýšenou o částku ve výši 1.610,70,- Kč odpovídající DPH, jejímž je zástupce žalobkyně plátcem, tj. celkem 9 280,70,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 15. ledna 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce